

Kraków, 25 września 2026 r.

MAŁOPOLSKI
URZĄD WOJEWÓDZKI W KRAKOWIE
WYDZIAŁ SPRAW CUDZOZIEMCÓW

Znak sprawy:
SC-I.1331.14.2026

Pan

Adres e-mail:

Dotyczy: wniosku o udostępnienie informacji publicznej

Szanowny Panie,

w dniu 18 sierpnia 2026 r. do Małopolskiego Urzędu Wojewódzkiego w Krakowie wpłynął Pana wniosek o udostępnienie informacji publicznej (datowany na 18 sierpnia 2026 r.), złożony w trybie ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej (Dz. U. z 2022 r. poz. 902, późn. zm.) o treści:

1. *Skargi na bezczynność i przewlekłość. Liczba skarg na bezczynność lub przewlekłe prowadzenie postępowania w sprawach o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy, pobyt stały oraz pobyt rezydenta długoterminowego UE, wniesionych za pośrednictwem Wojewody do wojewódzkiego sądu administracyjnego.*

2. *Powoływanie art. 100d. W ilu odpowiedziach na skargę, o których mowa w pkt 1, Wojewoda powołał się na art. 100d ustawy z dnia 12 marca 2022 r. o pomocy obywatelom Ukrainy w związku z konfliktem zbrojnym na terytorium tego państwa (zawieszenie biegu terminów, wyłączenie stosowania przepisów o bezczynności) jako podstawę wniosku o oddalenie skargi.*

3. *Wzór pisma. Jeżeli urząd posługuje się wzorem, szablonem albo utrwaloną formułą odpowiedzi na skargę w tej kategorii spraw - wnoszę o udostępnienie jego treści. Jeżeli takiego wzoru nie ma, proszę o potwierdzenie tego faktu.*

4. Rozstrzygnięcia sądów. Liczba spraw z pkt 1 zakończonych prawomocnie, w podziale na: uwzględnienie skargi, oddalenie, odrzucenie, umorzenie. Oraz liczba orzeczeń, w których sąd wymierzył Wojewodzie grzywnę albo przyznał skarżącemu sumę pieniężną (art. 149 § 2 w zw. z art. 154 § 6 p.p.s.a.), wraz z łączną kwotą.

5. Ponaglenia. Liczba ponagleń (art. 37 KPA) wniesionych w sprawach z pkt 1 oraz - osobno - liczba ponagleń przekazanych Szefowi Urzędu do Spraw Cudzoziemców wraz z aktami sprawy i stanowiskiem organu, zgodnie z art. 37 § 4 KPA. Jeżeli liczby te się różnią, proszę o wskazanie podstawy prawnej nieprzekazania.

Wyjaśnienie do pkt 5: Urząd do Spraw Cudzoziemców w komunikacie opublikowanym na gov.pl 6 października 2025 r. („Zawieszenie biegu terminów załatwiania spraw cudzoziemskich”) podaje, że wojewoda „nie będzie przekazywał do Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców ponagleń składanych na bezczynność lub na przewlekłe prowadzenie postępowań”. Pytanie zmierza do ustalenia, czy i w jakiej skali praktyka ta jest stosowana w Państwa urzędzie.

6. Prośby o przyspieszenie. Liczba wniosków o przyspieszenie rozpatrzenia sprawy (określanych też jako prośby o przyspieszenie, wnioski w sytuacjach szczególnych, wnioski humanitarne), które nie są ponagleniami w rozumieniu art. 37 KPA, złożonych w sprawach pobytowych, oraz liczba tych, które załatwiono pozytywnie. Jeżeli urząd prowadzi taką ścieżkę, proszę o wskazanie podstawy prawnej, kryteriów rozpatrywania i sposobu ich upublicznienia; jeżeli kryteriów nie ustalono na piśmie, proszę o potwierdzenie tego faktu.

Analiza Pańskiego pisma wykazała, że zakres wnioskowanej informacji obejmuje obowiązek jej przetworzenia, o którym mowa w art. 3 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej. Wojewoda Małopolski nie dysponuje narzędziem, które umożliwiałoby szybkie ustalenie wnioskowanej informacji.

W celu przeanalizowania wniosku należy przeprowadzić podział na dane, które Urząd już posiada w postaci wypełnionych sprawozdań lub dokumentów, oraz informacji, których ustalenie wymagałoby podjęcia dodatkowych działań. Sam fakt, że pewne dane figurują w aktach spraw, korespondencji lub aktach sądowych, nie oznacza jeszcze, że są one zgromadzone w jednym miejscu, co umożliwiałoby ich bezpośrednie wyszukanie zgodnie ze wskazanymi we wniosku kryteriami.

Co więcej, łączna liczba wniosków o zezwolenie na pobyt nie obejmuje skarg, ponagleń czy wniosków o przyspieszenie rozpatrzenia sprawy. W dodatku w oparciu o tę liczbę nie można stwierdzić, czy w konkretnej sprawie powołano się na art. 100d ustawy o pomocy dla obywateli Ukrainy, jak zakończyło się postępowanie sądowe, czy wyrok jest prawomocny, ani czy nałożono grzywnę lub karę pieniężną.

W przypadku gdy Urząd nie prowadzi oddzielnych, szczegółowych rejestrów dla wymienionych kategorii, uzyskanie odpowiedzi w pożądanym formacie będzie wymagało przeprowadzenia analizy danych na podstawie dokumentacji poszczególnych spraw. Oznacza to nie tylko konieczność odnalezienia dokumentów, ale także ich przeanalizowanie, zaklasyfikowanie do odpowiedniej kategorii, ustalenie daty i sposobu rozstrzygnięcia, a następnie sprawdzenie wyników w celu wyeliminowania podwójnych wpisów.

Zakres niezbędnych działań zależy od tego, jakie dane są już zapisane w rejestrach i dokumentach. W sytuacji braku gotowego opracowania, określenie informacji objętych wnioskiem może w szczególności obejmować:

- ustalenia komórek organizacyjnych, rejestrów korespondencji oraz zasobów dokumentacji, w których mogą znajdować się skargi, ponaglenia, prośby o przyspieszenie i pisma dotyczące postępowań sądowoadministracyjnych;
- wyodrębnienia spraw z lat 2024–2025 oraz okresu od 1 stycznia 2026 r. do dnia sporządzenia odpowiedzi;
- przeglądu akt poszczególnych spraw i korespondencji w celu ustalenia, czy wniesiono skargę, ponaglenie lub prośbę o przyspieszenie, kiedy pismo wpłynęło oraz jak zostało załatwione;
- sprawdzenia, czy skargę przekazano do sądu, czy w odpowiedzi powołano art. 100d ustawy o pomocy obywatelom Ukrainy oraz czy w aktach znajduje się wzór, szablon lub powtarzalna formuła odpowiedzi;
- odszukania orzeczeń dotyczących zidentyfikowanych spraw oraz ustalenia ich rodzaju, prawomocności i treści rozstrzygnięcia, w tym ewentualnej grzywny lub kary pieniężnej, a także odczytania i zsumowania zasądzonych kwot;

- sprawdzenia, czy ponaglenie zostało przekazane Szefowi Urzędu do Spraw Cudzoziemców, czy przekazaniu towarzyszyły akta i stanowisko Organu oraz czy różnice wynikają ze sposobu ewidencjonowania tych czynności;
- ustalenia, czy prośby o przyspieszenie są rejestrowane jako odrębna kategoria, czy też występują w aktach pod różnymi nazwami lub w zwykłej korespondencji, a w razie potrzeby — odszukania i zakwalifikowania takich pism;
- porównania zebranych danych, usunięcia ewentualnych powtórzeń, przyporządkowania zdarzeń do poszczególnych lat i kategorii oraz sporządzenia zestawienia w układzie odpowiadającym wnioskowi.

Wniosek nie zawiera wyłącznie prośby o podanie jednej ogólnej liczby. Obejmuje on różne rodzaje działań, które mogą być przedstawione w różnego rodzaju dokumentach oraz na wielu poziomach postępowania. W celu przygotowania stosownej odpowiedzi konieczna jest nie tylko ustalenie całkowitej liczby tych działań, ale także ustalenie wzajemnych relacji między nimi oraz ich podział na odpowiednie kategorie.

W odniesieniu do skarg na bezczynność lub przewlekłość samo odnalezienie korespondencji sądowej może nie wystarczyć do ustalenia wszystkich żądanych danych. Należałoby zweryfikować, czy skarga dotyczyła sprawy objętej wnioskiem, czy została wniesiona w okresie wskazanym przez Wnioskodawcę, czy została przekazana do sądu za pośrednictwem Wojewody oraz czy w danej sprawie wystąpiło więcej niż jedno pismo lub rozstrzygnięcie. W przypadku braku weryfikacji tych okoliczności występuje ryzyko zarówno pominięcia niektórych zdarzeń, jak i ich wielokrotnego uwzględnienia.

W zakresie powoływania art. 100d ustawy o pomocy obywatelom Ukrainy konieczne byłoby ustalenie treści odpowiedzi na poszczególne skargi. Sam fakt prowadzenia sprawy w okresie obowiązywania tego przepisu nie przesądza, że przepis został w niej powołany. Należałoby zatem odczytać treść pism procesowych, rozróżnić powołanie przepisu jako podstawy stanowiska od jego ewentualnego przytoczenia w innym kontekście, a następnie przyporządkować wynik do sprawy i okresu.

Wniosek dotyczący wzoru, szablonu lub ustalonego formatu odpowiedzi natomiast wymaga rozgraniczenia między formalnie przyjętym wzorem dokumentu

a podobieństwami w treści pism opracowanych w poszczególnych przypadkach. Powtarzanie sformułowań niekoniecznie oznacza istnienie zatwierdzonego szablonu. Weryfikacja tej części wniosku powinna zatem polegać na ustaleniu, czy taki dokument został przyjęty lub znajduje się w aktach.

W przypadku ponagieł z art. 37 Kodeksu Postępowania Administracyjnym wymaga odrębnego ustalenia dalszy bieg wydarzeń. Należałoby sprawdzić, czy pismo zostało przekazane organowi wyższego stopnia, czy przekazano je wraz z aktami i stanowiskiem Organu oraz czy dane o tych czynnościach są ujmowane w jednym miejscu. Różnica pomiędzy liczbą ponagieł a liczbą przekazów może wynikać z odmiennych sposobów ewidencjonowania, dlatego nie powinna być przeliczana bez sprawdzenia oryginalnej dokumentacji.

Najbardziej złożona może okazać się część dotycząca próśb o przyspieszenie postępowania. Takie pisma mogą być określane przez wnioskodawców różnymi nazwami. Ustalenie ich liczby zatem wymaga przeglądu korespondencji i akt, przeanalizowanie treści poszczególnych pism, odróżnienia próśb o przyspieszenie od innych pism oraz korespondencji, czy i w jaki sposób zostały rozpatrzone.

Udzielenie odpowiedzi na wnioski w żądanym kształcie wymagałoby — w przypadku informacji, których nie obejmują istniejące dane — połączenia informacji pochodzących z różnych źródeł. W rezultacie nie wystarczyłoby jedynie przekazanie istniejących dokumentów, lecz konieczna byłaby raczej przygotowanie nowego zestawienia, w którym każda wskazana sprawa lub postępowanie zostałyby podzielone według kilku kryteriów: rodzaju postępowania w sprawie pobytu, roku, rodzaju dokumentu, sposobu rozstrzygnięcia, dalszego przebiegu sprawy oraz ostatecznego wyniku ewentualnego postępowania sądowego.

Sporządzenie takiego zestawienia wymagałoby przyjęcia jednolitych zasad klasyfikacji. Konieczne byłoby ustalenie między innymi, jak traktować przypadki, w których otrzymano więcej niż jedno ponaglenie, skarga lub prośba; czy jedno orzeczenie dotyczące kilku zarzutów ujmować jako jedno rozstrzygnięcie; jak przyporządkować zdarzenie do roku, gdy pismo wpłynęło w jednym roku, a zostało rozpoznane w kolejnym; oraz jak wykazać sprawy, w których brak jest informacji o prawomocności lub ostatecznym sposobie zakończenia.

Nie można przy tym zakładać, że brak danej informacji w jednym systemie oznacza, iż zdarzenie nie wystąpiło. Dla uzyskania miarodajnego wyniku należałoby

sprawdzić, czy informacja nie znajduje się w aktach sprawy, rejestrze korespondencji, dokumentacji przekazania akt lub w korespondencji z sądem albo organem wyższego stopnia. W przeciwnym razie zestawienie może nie odpowiadać faktycznemu zakresowi spraw objętych wnioskiem.

Organ zwraca uwagę, że kwestie poruszone we wniosku odnoszą się do działania administracji publicznej i mogą mieć znaczenie dla oceny terminowości postępowań oraz stosowania przepisów regulujących sytuację cudzoziemców. Sam przedmiot wniosku nie zwalnia jednak z konieczności zbadania, czy udostępnienie informacji w szczegółowym, żądanym układzie jest szczególnie istotne dla interesu publicznego, jeżeli przygotowanie takiego zestawienia będzie wymagało przetworzenia.

W szczególności istotne jest ustalenie, czy dane mają umożliwić ocenę określonego zjawiska o szerszym znaczeniu, sformułowanie wniosków dotyczących funkcjonowania administracji lub przedstawienie wyników podmiotom, które mogą wykorzystać je w debacie publicznej, legislacyjnej albo w działaniach kontrolnych. Znaczenie ma przy tym związek pomiędzy poszczególnymi żądanymi kategoriami a wskazanym celem — nie zaś samo ogólne stwierdzenie, że jawność działania organów jest wartością publiczną.

W celu przedstawienia faktycznego zakresu czynności, które będą konieczne do opracowania informacji w żądanym przez Pana formacie, poniżej przedstawiono przybliżony szacunek czasu potrzebnego na wykonanie tych czynności. W aktualnym zestawieniu liczby wniosków o zezwolenie na pobyt za okres objęty analizą wskazano: 52 280 wniosków w 2024 r., 63 097 w 2025 r. oraz 39 858 od 1 stycznia do 30 czerwca 2026 r. W sumie zarejestrowano zatem 155 235 wniosków. Podana wartość pozwala oszacować ilość materiału, która wymaga weryfikacji. W celu pokazania zakresu działań można przyjąć, że orientacyjny czas na wstępne sprawdzenie jednej sprawy wynosi 5 minut. Zgodnie z tym założeniem całkowite przejrzanie 155 235 spraw wymagałoby około 12 936 godzin pracy, czyli około 1 617 dni roboczych po 8 godzin. Stanowi to dopiero etap wstępny i nie obejmuje dalszej analizy dokumentów ani przygotowania zbiorczego zestawienia. W ocenie Organu istotne jest również odróżnienie czynności technicznych od działań wymagających analizy. Samo przeszukanie akt, wyszukanie dokumentu czy przepisanie liczby stanowi czynność techniczna. Natomiast ustalenie, czy dany dokument jest ponagleniem, czy prośbą

o przyspieszenie, czy dane pismo dotyczy bezczynności lub przewlekłości, czy określone orzeczenie odnosi się do właściwej sprawy, czy przepis art. 100d został faktycznie zastosowany oraz jak zakwalifikować wynik do zestawienia — wymaga zapoznania się z treścią dokumentu i dokonania oceny.

W związku z tym przygotowanie tych informacji wymagałoby nie tylko zebrania danych, ale także ich selekcji, interpretacji w świetle ustalonych kryteriów, porównania oraz uporządkowania. Dopiero po wykonaniu tych czynności możliwe byłoby przygotowanie zestawienia odpowiadającego zakresowi żądania.

We wniosku wskazał Pan, że dane mają służyć ocenie funkcjonowania administracji, stosowania art. 100d ustawy o pomocy obywatelom Ukrainy oraz praktyki rozpoznawania skarg, ponagieł i prośb o przyspieszenie. Organ uwzględnia te wyjaśnienia. W zakresie, w jakim ustalenie określonych danych będzie jednak wymagało ich odtworzenia z dokumentacji źródłowej, konieczne jest ustalenie, czy i w jaki sposób właśnie te dane mają zostać wykorzystane dla realizacji konkretnego celu publicznego.

W związku z powyższym, w odniesieniu do tych części wniosku, których przygotowanie — po sprawdzeniu istniejących rejestrów i dokumentów — okaże się wymagać przetworzenia informacji, proszę o przedstawienie, w terminie 7 dni od dnia otrzymania niniejszego pisma, dodatkowych wyjaśnień dotyczących szczególnej istotności ich udostępnienia dla interesu publicznego. W szczególności proszę o wskazanie:

1. jakie konkretne zagadnienie dotyczące funkcjonowania administracji publicznej zamierza Pan zbadać przy wykorzystaniu danych o skargach, ponagleniach, prośbach o przyspieszenie, stosowaniu art. 100d oraz rozstrzygnięciach sądowych;
2. w jaki sposób planuje Pan wykorzystać te dane dla dobra ogółu — przykładowo w analizie, opracowaniu, wystąpieniu do instytucji publicznej albo w debacie publicznej lub legislacyjnej;
3. jakie znaczenie dla wskazanego celu mają poszczególne kategorie danych i dlaczego konieczne jest ich zestawienie w szczegółowym podziale wskazanym we wniosku.

Powyższe kwestie mają znaczenie dla oceny, czy w sprawie zachodzi kwalifikowana przesłanka szczególnej istotności dla interesu publicznego, a nie

wyłącznie ogólna przydatność informacji dla debaty publicznej lub indywidualnej analizy wnioskodawcy.

W doktrynie podkreśla się, że pojęcie interesu publicznego jest pojęciem niedookreślonym, a brak jakichkolwiek wskazań ze strony ustawodawcy powoduje, że posługiwanie się nim w praktyce jest niezwykle utrudnione. W najprostszym ujęciu interes publiczny to interes całego społeczeństwa lub też interes wielu niezindywidualizowanych podmiotów traktowanych wspólnie jako jeden podmiot. W kluczowym dla rozpatrywanej problematyki orzecznictwie, dotyczącym prawa dostępu do informacji publicznej, podkreśla się, że interes publiczny istnieje wówczas, gdy uzyskanie – udostępnienie określonej informacji przetworzonej, może mieć realne znaczenie dla funkcjonowania określonych struktur publicznych w określonej dziedzinie życia społecznego, może wpływać na poprawę, usprawnienie wykonywania zadań publicznych dla dobra wspólnego danej społeczności. (zob. wyrok NSA z dnia 3 sierpnia 2010 r., sygn. akt I OSK 787/10).

Warto zauważyć, że Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 18 grudnia 2018 r., sygn. akt SK 27/14, wyjaśnił:

„Zgodnie z decyzją ustawodawcy, informacja przetworzona podlega udostępnieniu tylko w takim zakresie, w jakim jest to szczególnie istotne dla interesu publicznego. To kryterium jest nieostre i, jak wielokrotnie podkreślał NSA w swoim orzecznictwie, musi być rozpatrywane przez pryzmat każdej konkretnej sprawy (por. wyrok NSA z 16 stycznia 2000 r., sygn. akt III SA 2302/00, Lex nr 53606). Nie ulega jednak wątpliwości, że pojęcie interesu publicznego obejmuje interes ogółu (określonej wspólnoty), a nie jedynie interesy indywidualne. Jak wskazał NSA w wyroku z 6 lutego 2015 r., sygn. akt I OSK 583/14, Lex nr 1991837, „każde działanie w interesie ogółu jako określonej wspólnoty publicznoprawnej jest zatem działaniem w interesie publicznym, a wobec tego działanie «szczególnie istotne» musi charakteryzować się dodatkową kwalifikacją z punktu widzenia interesu ogółu”. Wyjątkowość tej kwalifikacji przejawia się w tym, że dla udostępnienia informacji publicznej przetworzonej nie tylko nie jest wystarczające stwierdzenie, że udostępnienie to uzasadnione jest interesem publicznym, a nawet że jest ono dla tego interesu istotne, lecz konieczne jest stwierdzenie, że udostępnienie informacji przetworzonej jest szczególnie istotne dla interesu publicznego (por. wyrok NSA z 12 czerwca 2014 r., sygn. akt I OSK 2721/13,

Lex nr 1518016). W orzecznictwie NSA wskazuje się, że interes publiczny odnosi się w swej istocie do spraw związanych z funkcjonowaniem państwa oraz innych ciał publicznych jako prawnej całości, zwłaszcza jeżeli związane jest ono z gospodarowaniem mieniem komunalnym lub majątkiem Skarbu Państwa, a z brzmienia art. 3 ust. 1 pkt 1 u.d.i.p. wynika, że nie wystarczy, aby uzyskanie informacji przetworzonej było istotne dla interesu publicznego, lecz ma być szczególnie istotne, co stanowi dodatkowy kwalifikator oceny, czy dany wnioskodawca ma prawo do jej uzyskania (zob. wyrok NSA z 27 stycznia 2011 r., sygn. akt I OSK 1870/10, Lex nr 951999). Działanie wnioskodawcy nie tylko w interesie indywidualnym, lecz w interesie „ponadindywidualnym” nie jest samoistnie wystarczające do przyjęcia „szczególnej istotności dla interesu publicznego” takiego działania.

Zasadniczo obowiązek realizowania interesu publicznego charakteryzuje kompetencje szeroko rozumianych organów państwa. Z art. 3 ust. 1 pkt 1 u.d.i.p. wynika jednak, że kategoria „szczególnej istotności” dla interesu publicznego kształtuje prawo indywidualnego podmiotu stojącego na zewnątrz wobec podmiotu zobowiązanego do udzielania informacji publicznej. Należy w konsekwencji przyjąć, że zasadniczo prawo do uzyskania informacji publicznej przetworzonej ma jedynie ten, kto jest w stanie wykazać w chwili składania wniosku swoje indywidualne, realne i konkretne możliwości wykorzystania dla dobra ogółu informacji publicznej, której przygotowania się domaga, tj. uczynienia z niej użytku dla dobra ogółu w sposób niedostępny dla każdego posiadacza informacji publicznej. Nie chodzi przy tym o jakieś indywidualne cechy określonego podmiotu, zwłaszcza takie, na które nie ma on żadnego wpływu, lecz chodzi o możliwość realnego i efektywnego zaangażowania się przez ten podmiot w wykorzystanie dla dobra ogółu informacji publicznej, której przygotowania się domaga. Uprawnienie to nie służy zatem wszystkim podmiotom potencjalnie zainteresowanym uzyskaniem informacji publicznej po to, by ją móc następnie udostępnić ogółowi, gdyż cel ten jest co najwyżej ukierunkowany na podstawowe „niekwalifikowane” realizowanie interesu publicznego. Jak podkreślono w orzecznictwie NSA, wnioskodawca żądający informacji publicznej przetworzonej, o której mowa w art. 3 ust. 1 pkt 1 u.d.i.p., dla jej uzyskania powinien wykazać nie tylko, że jest ona ważna dla dużego kręgu potencjalnych odbiorców, ale również, że jej

uzyskanie stwarza realną możliwość wykorzystania uzyskanych danych dla poprawy funkcjonowania organów administracji i lepszej ochrony interesu publicznego (zob. wyroki NSA z: 27 stycznia 2011 r., sygn. akt I OSK 1870/10; 17 maja 2012 r., sygn. akt I OSK 416/12, Lex nr 1403137). W doktrynie wyrażony został pogląd, że charakter lub pozycja podmiotu żądającego udzielenia informacji publicznej, a zwłaszcza realna możliwość wykorzystania uzyskanej informacji mają wpływ na ocenę istnienia szczególnego interesu publicznego uzasadniającego uwzględnienie wniosku. Przykładem takiego podmiotu może być poseł zasiadający w komisji ustawodawczej Sejmu, radny lub też minister nadzorujący działalność podległego mu resortu. Osoby te w swoim codziennym działaniu mają rzeczywistą możliwość wykorzystywania uzyskanych informacji publicznych w celu usprawnienia funkcjonowania odpowiednich organów. Do kategorii podmiotów mających możliwość efektywnego wykorzystania informacji przetworzonej w celu realizacji szczególnego interesu publicznego zaliczyć można także jednostki sfery nauki: szkoły wyższe, Polską Akademię Nauk, państwowe instytuty badawcze, a nawet grupy badawcze czy pojedynczych naukowców – jeżeli dana informacja wiąże się ściśle z przedmiotem ich badań naukowych wspieranych przez sferę publiczną np. grantem (por. wyrok NSA z 12 czerwca 2014 r., sygn. akt I OSK 2721/13).

Jak przyjął NSA w powołanym już wyroku o sygn. I OSK 583/14, wskazane wyżej przykłady podmiotów spełniających przesłankę uzyskania dostępu do informacji publicznej przetworzonej nie oznaczają oczywiście automatycznego wyeliminowania z katalogu podmiotów uprawnionych do uzyskania takiej informacji innych podmiotów, które nie pełnią wymienionych wyżej funkcji. Podmioty niepełniące tego rodzaju funkcji również mogą być w stanie wykazać swoje indywidualne, realne i konkretne możliwości wykorzystania dla dobra ogółu informacji publicznej, której przygotowania się domagają, w sytuacji gdy np. występują w określonych procesowych rolach uczestników postępowań dotyczących tworzenia lub kontrolowania aktów normatywnych. Nie jest zatem trafne stanowisko ani skarżącego, ani Rzecznika Praw Obywatelskich w piśmie procesowym z 16 stycznia 2015 r., że rozumienie przesłanki „szczególnej istotności dla interesu publicznego” przyjęte w orzecznictwie sądów administracyjnych prowadzi do wniosku, że przepisy ustawy o dostępie do informacji publicznej nie mają zastosowania do „zwykłych” obywateli. Taki zarzut mógłby

zasługiwać na uwzględnienie, gdyby dostęp ogółu obywateli do uzyskiwania sygnalizowanych wyżej funkcji czy ról procesowych był ograniczony, a ograniczenie to nie znajdowałoby podstaw w porządku prawnym. Tak jednak nie jest. Prawa wyborcze, prawo do nauki i badań naukowych czy prawo uczestnictwa w postępowaniach przed organami państwa przysługują każdemu, kto chce z nich skorzystać i spełnia wymagania określone w przepisach prawa.”.

Przed udostępnieniem informacji przetworzonej, zgodnie z utrwalonym poglądem prezentowanym przez Trybunał Konstytucyjny i sądy administracyjne, należy wykazać, że udostępnienie informacji, której domaga, się wnioskodawca, jest szczególnie istotne dla interesu publicznego. **Powinność wykazania szczególnie istotnego interesu publicznego spoczywa w głównej mierze na autorze wniosku o udzielenie informacji przetworzonej** (w myśl zasady koniecznego współdziałania organu i podmiotu ubiegającego się o załatwienie sprawy w określony sposób). Trudno bowiem wymagać od organu, aby domyślił się intencji wnioskodawcy, w szczególności co do możliwości wykorzystania przez wnioskodawcę żądanej informacji publicznej. Analizy ww. ustawowej przesłanki organ dokonuje na gruncie stanu faktycznego konkretnej sprawy, bowiem prawo do uzyskania informacji publicznej przetworzonej ma jedynie ten, kto jest w stanie wykazać w chwili składania wniosku swoje indywidualne, realne i konkretne możliwości wykorzystania dla dobra ogółu informacji publicznej, której przygotowania się domaga, tj. uczynienia z niej użytku dla dobra ogółu w sposób niedostępny dla każdego posiadacza informacji publicznej. Nie chodzi przy tym o jakieś indywidualne cechy określonego podmiotu, zwłaszcza takie, na które nie ma on żadnego wpływu, lecz chodzi o możliwość realnego i efektywnego zaangażowania się przez ten podmiot w wykorzystanie dla dobra ogółu informacji publicznej, której żąda.

Zgodnie z art. 3 ust. 1 pkt 1 u.d.i.p. prawo do informacji publicznej obejmuje uprawnienia do uzyskania informacji przetworzonej w takim zakresie, w jakim jest to szczególnie istotne dla interesu publicznego.

W związku z powyższym, wzywam Pana do wykazania **w terminie 7 dni od dnia otrzymania niniejszej korespondencji** przesłanki szczególnie istotnego interesu publicznego, uzasadniającej sporządzenie informacji o charakterze

przetworzonym. Biorąc pod uwagę powszechną opinię wyrażaną przez sądy administracyjne dla właściwego rozstrzygnięcia wniosku wymagającego przetworzenia informacji publicznej, podmiot zobowiązany powinien wezwać wnioskodawcę do wykazania szczególnej istotności dla interesu publicznego, by dokonywać wnioskowanego przetworzenia.

W związku z powyższym proszę o końcowe, syntetyczne wyjaśnienie, dlaczego udostępnienie informacji, których przygotowanie wymaga przetworzenia, jest – w Pana ocenie – nie tylko przydatne dla interesu publicznego, lecz szczególnie istotne dla tego interesu.

W tych okolicznościach, działając na podstawie art. 64 § 2 w zw. z art. 14 § 1d w zw. z art. 14 § 1a ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2025 r. poz. 1691), wzywam do uzupełnienia braku formalnego wniosku poprzez przesłanie podpisanego wniosku lub uzupełnienie wniosku o podpis w nieprzekraczalnym terminie 7 dni od otrzymania niniejszego pisma, pod rygorem pozostawienia wniosku bez rozpoznania. Dokument powinien być podpisany alternatywnie: podpisem własnoręcznym albo zostać opatrzony utrwalonym w postaci elektronicznej kwalifikowanym podpisem elektronicznym, podpisem zaufanym albo podpisem osobistym.

Usunięcie braku formalnego jest niezbędne z uwagi na możliwość wydania decyzji odmawiającej udostępnienia informacji publicznej ze względu na żądanie udostępnienia informacji przetworzonej, w którym nie wykazano istnienia przesłanek szczególnie istotnych dla interesu publicznego.

Na obowiązek organu wystąpienia z niniejszym wezwaniem wskazuje Naczelny Sąd Administracyjny w orzecznictwie, np. w wyroku z dnia 22 marca 2018 r. (sygn. akt I OSK 1428/16): *„Trzeba podkreślić, że wszystkie przypadki, w których ma dojść do podjęcia przez organ decyzji administracyjnej (odmowna oraz o umorzeniu postępowania), bezwzględnie wymagać będą własnoręcznego podpisu wnioskodawcy (podpisu elektronicznego) na wniosku o udostępnienie informacji publicznej, a jego brak winien być usuwany w postępowaniu regulowanym w art. 64 § 2 K.p.a. Zgodnie z art. 16 ust. 2 ustawy, do decyzji odmownej oraz o umorzeniu postępowania stosuje się przepisy Kodeksu postępowania administracyjnego, co oznacza, że Kodeks ten ma zastosowanie do całego procesu wydawania decyzji, a więc także do kwestii*

usuwania braków formalnych wniosku o dostęp do informacji publicznej, o ile zobowiązany organ zmierza do wydania takiej decyzji (podjęcie decyzji administracyjnej w sytuacji niepodpisania wniosku należałoby kwalifikować jako obarczonej istotną wadą)."

Z poważaniem

Dyrektor Wydziału Spraw Cudzoziemców
Adam Spyra

/dokument podpisany elektronicznie/